

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **G. T. CH.**, zastoupený JUDr. Davidem Černým, advokátem se sídlem v Praze 2, Vinohradská 343/6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 9. 2006, č. j. 28 Az 32/2006 – 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17. 5. 2006, č.j. OAM-100/VL-07-HA08-2005. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovateli k jeho žádosti udělen azyl podle ust. § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu. Krajský soud se ztotožnil se závěrem správního orgánu, že stěžovatel nesplňuje podmínky udělení azylu. V řízení nebylo prokázáno, že by byl v zemi původu pronásledován z důvodů podle § 12 zákona o azylu. Ze shromážděných podkladů rovněž nelze dovodit, že by měl stěžovatel odůvodněnou obavu z případného vězení za situace, kdyby byl nucen vycestovat zpět do Číny. Soud dále poukázal na časový odstup podání žádosti o azyl od příchodu stěžovatele do České republiky. V aplikaci ust. § 13 zákona o azylu neshledal soud žádných pochybení; při posouzení důvodů udělení humanitárního azylu žalovaný nevybočil z mezí stanovených zákonem. Informace o situaci v zemi původu žalovaný správně vyhodnotil tak, že žalobce nenáleží k osobám ohroženým skutečnými, které zakládají překážky vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti uvedl, že se nemůže vrátit do Čínské lidové republiky, neboť se obává jednak psychického nátlaku ze strany tamních úřadů a dále

i zatčení a uvěznění pro své postoje k politice vládnoucí strany. Správní orgán i krajský soud opřely své závěry o to, že stěžovatel poskytl jen kusé informace o událostech v roce 1988. Stěžovatel namítl, že v té době mu bylo 11 let, fakta proto nemohl reprodukovat na základě vlastních zkušeností. Připustil, že v souvislosti s uvedenými událostmi nebyl trestně stíhán, ani politicky organizován, současně však podotkl, že v Číně je politická angažovanost možná pouze v Komunistické straně Číny. Stěžovatel dále poukázal na řadu oficiálních materiálů hodnotících Čínskou lidovou republiku jako zemi s jedním z nejvýraznějších nedemokratických systémů, kde dochází k trestání disidentů a tlaku na vlastní občany a oponenty vládní politiky. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek byl krajským soudem vynesena dne 29. 9. 2006, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Otázkou posuzování žádosti o azyl podané s výrazným časovým odstupem od vstupu na území státu, kde může být žadateli ochrana formou azylu udělena, se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, www.nssoud.cz, popř. v rozsudku ze dne 31. 10. 2006, č. j. 4 Azs 55/2006 - 77, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl. Vzhledem k tomu, že podle ust. § 32 odst. 5 zák. č. 325/1999 Sb., ve znění zák. č. 350/2005 Sb., má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věcech azylu odkladný účinek, nerozhodoval již Nejvyšší správní soud o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti ve smyslu ust. § 107 s. ř. s.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. května 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

